

Oostende, 8 februari 1967.

Beste Vriend,

Mijn vrouw en ik
kwamen juist van Gent terug
toen we je brief
in onze bus vonden.
Dat klare geschrift van jou
verraadde iets.
Gewoonlijk
scheur ik een brief slordig open,
maar dit keer
heb ik de schaar genomen
en een dun boordje afgeknipt.
Die enkele woordjes deden me deugd.
Het was alsof
een pakje met een beetje geluk in
dat je me had toegestuurd. [sic]
Met plezier
wil ik je eens mijn werken tonen.
We verwachten je.

Joseph Willaert

Gistel, 23 september 1970.

Geachte P...,

Uw brief
en de boekjes
zijn goed aangekomen.
U hebt me daarmee gelukkig gemaakt.
U kunt niet geloven

hoe blij ik ben
U ontmoet te hebben.
U hebt zo veel mooie dingen gezegd.
Ik ben meer nederig geworden.
Die spanning
van "groot zijn"
is er niet meer in mij.
Ik voel me rustig.
Ik heb veel gezocht
naar de oorzaak van mijn ziekte.
Het geloof in God
heb ik reeds lang verloren.
Daarom heb ik

een tijdje geleden,
de bijbel eens herlezen.
Ik dacht zo
had ik maar geleefd
in de tijd
dat Jezus Christus op aarde was
dan zou ik ook
zijn kleed hebben aangeraakt
en ik zou dan ook
genezen zijn geweest.
Ik geloof
dat God U naar mij gestuurd heeft
om te komen zeggen
dat het allemaal
"in sich"
te vinden is.
Ik durf het bijna niet schrijven,
maar ik ben vlug aan het genezen.
Het is juist
wanneer U schrijft
dat mijn baan in het museum
goed is voor mij.
's Morgens begin ik om halftien
en om 5 uur heb ik gedaan

en zo elke dag hetzelfde.

Iedere dinsdag
heb ik verlof.
Maar ik verlang er niet naar.
Ik ben nog altijd een beetje benauwd
dat ik die dag
niet zal kunnen vullen.
U zoudt me een plezier doen
me verder op de hoogte te houden
van wat er bij U gebeurt.
Ik ben gelukkig U gezien te hebben.

Joseph Willaert

Gistel, 22 december 1971.

Beste René,

Omdat ik
uitgenodigd ben om
een persoonlijke tentoonstelling
te doen
in het Paleis voor Schone Kunsten
te Brussel,
zou ik graag
mijn schilderij "Venster met vlag",
dat jou toebehoort,
in mijn ekspositie [sic] opnemen.
Tenminste
als je het goed vind [sic].
Zal ik je zien op de vernissage?
Hoe stel je het?
En met de vrouwen.
Pas maar op, René,
dat je niet moet trouwen.

Wij, gevijven, zijn gezond.
Onze Lies
is nu zes jaar geworden
en ze begint
al lichtjes te vrijen
met een jongentje [sic] uit haar klas.
We zijn een beetje ongerust,
omdat
de ouders van dat ventje
maar krapuul van volk zijn.
Ik heb
mijn amandelen laten uithalen.
Als ik drink
Moet ik nu nooit meer slikken.
Dat is wel gemakkelijk.
Veel lieve groeten.

Joseph Willaert

Düsseldorf, 10 oktober 1972.

Aan de Heer Directeur van
de galerij "G...", vereniging
zonder winstgevend doel.

Zeer Geachte Heer,

Gaat dat nu gedaan zijn
met de kunstenaars achterna te lopen
en te bedriegen.
Begeef U maar rustig
elke dag
naar Uw bureel van Uw werkgever

en de zondag
naar Uw voetbalmatch,
zorg goed
voor Uw vrouw en Uw kindje,
maar in godsnaam
hou
Uw vuile handen af
van onze blanke ziel.

Uw Joseph Willaert

Gistel, 3 februari 1973.

Geachte Heer,

Ik wist niet
dat naïeve kunst
"in" is.
't Is het eerste dat ik er van hoor.
En hoe ik daar tegenover sta?
Ik weet het niet.
Maar wat ik wèl weet is
wat Kunst is
en wat dat geen kunst is.
Ik vind
dat er geen verschil is tussen
mijn Werk en dat
van Vermeer en Van Gogh
en Momdriaan [sic].
Men vraagt mij 50 lijnen te schrijven.
Maar ik ben geen schrijver.
Men kan toch niet alles kunnen,
èn schilderen èn schrijven.

Maar wat ik wel nog kan is

toveren.
Mag ik eens een goocheltoer doen?
Pas op, U moet niet benauwd zijn.
Ziet U hier onderaan
het nummer van de bladzijde.
Ik doe het verdwijnen.
Eèn, twee, drie.
Het is nog niet gedaan.
En nu
doe ik het nummer terugkomen.
Ziedaar. Het je het gezien?
Het is natuurlijk een beetje oefening.
Maar ik moet zeggen dat
ik lang naar school geweest ben daarvoor.
En als ge nu nog meer wilt weten,
dan moet ge betalen,
want dat kan toch niet blijven duren
dat ik altijd maar werk en schrijf
en steeds maar voor niks.
'k Schei er mee uit.

Joseph Willaert

Gistel, 17 februari 1973.

Lieve Inbreker,

Wat was ik gelukkig
met jouw geslaagde kraak
in de nieuwstraat
van de hoofdstad.
Voor drie miljoen juwelen
zegden ze in de radio.
Je moet het maar kunnen.
Doe zo voort, Paul.
Er is nog veel werk te doen.
Wat ben jij sterk.
Niemand

kan het halen tegen jou.
Ik bewonder je.
Je bent een engel.

Joseph Willaert

Gistel, 12 mei 1973.

Lieve grote Dief,

Je kunt niet geloven
hoe blij ik was,
te kunnen vernemen,
dat die overval van jou
in de bank
zo goed gelukt was.
Voortdoen, jongen,
want
er kan niet genoeg gestolen worden.
Ik verwacht nog veel van je.
Leve Marcel,
de grootste dief van ons land.
Mijn gedachten
zijn altijd bij jou.

Joseph Willaert

Gistel, 5 september 1973.

Beste Marcel en Nicole,

Van uit de radio
vernam ik
dat de onenigheid
tussen Marcel Van Maele en

zijn vrouw
ten top is gestegen.
Ik ben wat ongerust daarvoor
en hoop dat het vlug passeert.
Natuurlijk
zijn we goed thuis gekomen,
tenminste
tot vóór een 10tal km van ons huis.
Maar wat een geluk,
we vielen juist in panne
vóór een garage.
Mijn vader
is er toch niet door gekomen.

Hij is nu al begraven.
Mijn vader was
een uitzonderlijk man.
Timmerman was zijn beroep.
Van zijn 55ste tot zijn 70ste jaar
heeft hij voor zijn kinderen gewerkt
en allemaal voor niks.
Hij was een uitvinder en
een geweldige komieken.
Bij ons hier in Gistel
is het nog volop zomer.
Wacht niet te lang meer om te komen.
We vergeten niet
die heerlijke dagen
die wij bij jullie hebben doorgebracht.
Veel groeten van ons gevejen.

Joseph Willaert
